

Zbierka súdnych rozhodnutí

ROZSUDOK SÚDNEHO DVORA (prvá komora)

z 10. decembra 2020*

[Znenie opravené uznesením z 24. marca 2021]

„Návrh na začatie prejudiciálneho konania – Priestor slobody, bezpečnosti a spravodlivosti – Azylová politika – Konanie o priznávaní a odnímaní postavenia utečenca – Smernica 2005/85/ES – Článok 25 ods. 2 – Dôvody neprípustnosti – Zamietnutie žiadosti o medzinárodnú ochranu členským štátom ako neprípustnej z dôvodu predchádzajúceho priznania doplnkovej ochrany žiadateľovi v inom členskom štáte – Nariadenie (ES) č. 343/2003 – Nariadenie (EÚ) č. 604/2013“

Vo veci C-616/19,

ktorej predmetom je návrh na začatie prejudiciálneho konania podľa článku 267 ZFEÚ, podaný rozhodnutím High Court (Vyšší súd, Írsko) z 2. júla 2019 a doručený Súdnemu dvoru 16. augusta 2019, ktorý súvisí s konaním:

M. S.,

M. W.,

G. S.

proti

Minister for Justice and Equality,

SÚDNY DVOR (prvá komora),

v zložení: predseda prvej komory J.-C. Bonichot, podpredsedníčka Súdneho dvora R. Silva de Lapuerta (spravodajkyňa), sudcovia C. Toader, M. Safjan a N. Jääskinen,

generálny advokát: H. Saugmandsgaard Øe,

tajomník: A. Calot Escobar,

so zreteľom na písomnú časť konania,

so zreteľom na pripomienky, ktoré predložili:

– [Opravené uznesením z 24. marca 2021] M. S., v zastúpení: C. O'Dwyer, SC, J. Buckley, barrister, a J. Brick, solicitor,

* Jazyk konania: angličtina.

- [Opravené uznesením z 24. marca 2021] M. W., v zastúpení: C. O'Dwyer, SC, J. Buckley, barrister, a J. Watters, solicitor
- [Opravené uznesením z 24. marca 2021] G. S., v zastúpení: M. Conlon, SC, D. Leonard, barrister, a C. Ó Briain, solicitor,
- [Opravené uznesením z 24. marca 2021] Minister for Justice and Equality a Írsko, v zastúpení: M. Browne, G. Hodge a A. Joyce, splnomocnení zástupcovia, za právnej pomoci R. Barron, SC, a S. Kingston, barrister,
- Európska komisia, v zastúpení: J. Tomkin, A. Azéma a M. Condou-Durande, splnomocnení zástupcovia,

po vypočutí návrhov generálneho advokáta na pojednávaní 3. septembra 2020,

vyhlásil tento

Rozsudok

- 1 Návrh na začatie prejudiciálneho konania sa týka výkladu článku 25 smernice Rady 2005/85/ES z 1. decembra 2005 o minimálnych štandardoch pre konanie v členských štátoch o priznávaní a odnímaní postavenia utečenca (Ú. v. EÚ L 326, 2005, s. 13).
- 2 Tento návrh bol podaný v rámci troch sporov medzi M. S., M. W. a G. S. na jednej strane a Minister for Justice and Equality (Minister pre spravodlivosť a rovnosť, Írsko) na druhej strane vo veci zamietnutia ich žiadostí o medzinárodnú ochranu týmto ministrom z dôvodu, že im bola poskytnutá doplnková ochrana v inom členskom štáte.

Právny rámec

Právo Únie

Smernica 2005/85

- 3 Odôvodnenia 1, 6 a 22 smernice 2005/85 znejú:

„(1) Spoločná azylová politika, vrátane spoločného európskeho azylového systému, je neoddeliteľnou súčasťou cieľa Európskej únie postupne vytvoriť priestor slobody, bezpečnosti a spravodlivosti otvoreného pre tých, ktorí sú okolnosťami prinútení oprávnene hľadať ochranu v Spoločenstve.

...

(6) Aproximácia procesných pravidiel pre priznávanie alebo odnímanie statusu utečenca by mala pomôcť pri zamedzovaní následných presunov žiadateľov o azyl medzi členskými štátmi, kde by bol takýto presun zapríčinený rozdielmi v právnych rámcoch.

...

(22) Členské štáty by mali preskúmať všetky žiadosti z vecného hľadiska, t. j. zhodnotiť, či je daný žiadateľ kvalifikovaný ako utečenec v súlade so smernicou Rady 2004/83/ES z 29. apríla 2004 o minimálnych normách pre uznanie a postavenie štátnych príslušníkov tretích krajín alebo osôb

bez štátnej príslušnosti ako utečencov alebo osôb, ktoré potrebujú medzinárodnú ochranu z iných dôvodov, a o obsahu poskytnutej ochrany [(Ú. v. ES L 304, 2004, s. 12; Mim. vyd. 19/007, s. 96)], pokiaľ táto smernica neustanovuje inak, najmä tam, kde možno odôvodnene predpokladať, že by iná krajina urobila preskúmanie alebo poskytla dostatočnú ochranu. Členské štáty by najmä nemali byť povinné preskúmať vecné hľadisko žiadosti o azyl, ak prvá krajina priznala žiadateľovi postavenie utečenca alebo inú dostatočnú ochranu a žiadateľ bude spätne poslaný do tejto krajiny.“

4 Účelom smernice 2005/85 je podľa jej článku 1 stanoviť minimálne štandardy pre konanie členských štátov o priznávaní a odnímaní postavenia utečenca.

5 Článok 2 uvedenej smernice, nazvaný „Vymedzenie pojmov“, stanovuje:

„Na účely tejto smernice:

...

k) ‚Zostať v členskom štáte‘ znamená zostať na území členského štátu, v ktorom sa podala žiadosť o azyl alebo v ktorom sa táto žiadosť skúma, vrátane hraníc alebo tranzitných zón.“

6 Článok 25 tejto istej smernice s názvom „Nepripustné žiadosti“ stanovuje:

„1. Okrem prípadov, v ktorých sa žiadosť neposudzuje v súlade s [nariadením Rady (ES) č. 343/2003 z 18. februára 2003 ustanovujúcim kritériá a mechanizmy na určenie členského štátu zodpovedného za posúdenie žiadosti o azyl podanej štátnym príslušníkom tretej krajiny v jednom z členských štátov (Ú. v. EÚ L 50, 2003, s. 1; Mim. vyd. 19/006, s. 109)], od členských štátov sa nevyžaduje, aby skúmali, či žiadateľ spĺňa požiadavku na utečenca podľa smernice [2004/83] v prípade, ak sa žiadosť považuje za neprípustnú podľa tohto článku.

2. Členské štáty môžu považovať žiadosť o azyl za neprípustnú podľa tohto článku, ak:

a) iný členský štát poskytol postavenie utečenca;

b) za prvú krajinu azylu pre žiadateľa sa podľa článku 26 považuje krajina, ktorá nie je členským štátom;

c) krajina, ktorá nie je členským štátom, sa podľa článku 27 považuje za bezpečnú tretiu krajinu pre žiadateľa;

d) žiadateľovi je dovolené zostať v dotknutom členskom štáte z nejakého iného dôvodu a v dôsledku toho mu bolo udelené postavenie rovnocenné právam a výhodám postavenia utečenca na základe smernice [2004/83];

e) žiadateľ má povolenie zostať v dotknutom členskom štáte z nejakého iného dôvodu [na území dotknutého členského štátu z nejakých iných dôvodov – *neoficiálny preklad*], ktorý ho do konca konania o určení postavenia podľa písmena d) chráni pred navrátením;

...“

Smernica 2013/32/EÚ

7 Smernica Európskeho parlamentu a Rady 2013/32/EÚ z 26. júna 2013 o spoločných konaniach o poskytovaní a odnímaní medzinárodnej ochrany (Ú. v. EÚ L 180, 2013, s. 60) prepracovala smernicu 2005/85.

8 Odôvodnenie 58 smernice 2013/32 stanovuje:

„V súlade s článkami 1 a 2 a článkom 4a ods. 1 Protokolu č. 21 o postavení Spojeného kráľovstva a Írska s ohľadom na priestor slobody, bezpečnosti a spravodlivosti, ktorý je pripojený k [Zmluvám o EÚ a o FEÚ], a bez toho, aby bol dotknutý článok 4 uvedeného protokolu, sa Spojené kráľovstvo a Írsko nezúčastňujú na prijatí tejto smernice a nie sú ňou viazané ani nepodliehajú jej uplatňovaniu.“

9 Podľa článku 1 tejto smernice je jej účelom stanoviť spoločné konania o poskytovaní a odnímaní medzinárodnej ochrany podľa [smernice Európskeho parlamentu a Rady 2011/95/EÚ z 13. decembra 2011 o normách pre oprávnenie štátnych príslušníkov tretej krajiny alebo osôb bez štátneho občianstva mať postavenie medzinárodnej ochrany, o jednotnom postavení utečencov alebo osôb oprávnených na doplnkovú ochranu a o obsahu poskytovanej ochrany (Ú. v. EÚ L 337, 2011, s. 9)].

10 Článok 33 smernice 2013/32, nazvaný „Nepripustné žiadosti“, stanovuje:

„1. Okrem prípadov, v ktorých sa žiadosť neposudzuje v súlade s [nariadením Európskeho parlamentu a Rady (EÚ) č. 604/2013 z 26. júna 2013, ktorým sa stanovujú kritériá a mechanizmy na určenie členského štátu zodpovedného za posúdenie žiadosti o medzinárodnú ochranu podanej štátnym príslušníkom tretej krajiny alebo osobou bez štátnej príslušnosti v jednom z členských štátov (Ú. v. EÚ L 180, 2013, s. 31)], od členských štátov sa nevyžaduje, aby posudzovali, či žiadateľ spĺňa požiadavky na priznanie medzinárodnej ochrany podľa [smernice 2011/95] v prípade, že sa žiadosť považuje za neprípustnú podľa tohto článku.

2. Členské štáty môžu považovať žiadosť o medzinárodnú ochranu za neprípustnú, iba ak:

a) iný členský štát poskytol medzinárodnú ochranu;

...“

11 Článok 53 smernice 2013/32 s názvom „Zrušenie“ vo svojom prvom odseku stanovuje:

„Smernica [2005/85] sa zrušuje pre členské štáty viazané touto smernicou s účinnosťou od 21. júla 2015 bez toho, aby boli dotknuté povinnosti členských štátov týkajúce sa lehôt uvedených v prílohe II časti B na transpozíciu smernice do vnútroštátneho práva.“

Nariadenie Dublin III

12 Odôvodnenia 2 a 41 nariadenia č. 604/2013 (ďalej len „nariadenie Dublin III“), ktoré zrušilo a nahradilo nariadenie č. 343/2003 (ďalej len „nariadenie Dublin II“), stanovujú:

„(2) Spoločná azylová politika vrátane spoločného európskeho azylového systému predstavuje základnú časť cieľa [Únie], ktorým je postupné vytváranie priestoru slobody, bezpečnosti a spravodlivosti otvoreného pre tých, ktorých okolnosti oprávnenne donútili hľadať ochranu v Únii.

...

(41) V súlade s článkom 3 a článkom 4a ods. 1 Protokolu č. 21 o postavení Spojeného kráľovstva a Írska s ohľadom na priestor slobody, bezpečnosti a spravodlivosti, ktorý je pripojený k Zmluve o [EÚ] a [ZFEÚ], tieto členské štáty oznámili želanie zúčastniť sa na prijímaní a uplatňovaní tohto nariadenia.“

13 Cieľom tohto nariadenia je, ako vyplýva z jeho článku 1, stanoviť také kritériá a mechanizmy, pokiaľ ide o žiadosti o medzinárodnú ochranu, pričom spresňuje, že takéto žiadosti sa podľa vymedzenia stanoveného v článku 2 písm. h) smernice 2011/95, na ktorý odkazuje článok 2 písm. b) nariadenia Dublin III, týkajú získania postavenia utečenca alebo postavenia osoby s doplnkovou ochranou.

14 Článok 18 ods. 1 písm. d) uvedeného nariadenia stanovuje:

„Členský štát zodpovedný podľa tohto nariadenia je povinný:

...

d) za podmienok stanovených v článkoch 23, 24, 25 a 29 prijať späť štátneho príslušníka tretej krajiny alebo osobu bez štátnej príslušnosti, ktorých žiadosti boli zamietnuté a ktorí podali žiadosť v inom členskom štáte alebo ktorí sa nachádzajú na území iného členského štátu bez povolenia na pobyt.“

15 Článok 48 toho istého nariadenia stanovuje:

„Nariadenie [Dublin II] sa zrušuje.

...

Odkazy na zrušené nariadenie alebo články sa považujú za odkazy na toto nariadenie a znejú v súlade s tabuľkou zhody uvedenou v prílohe II.“

Írske právo

16 Podľa § 21 ods. 2 písm. a) International Protection Act 2015 (zákon o medzinárodnej ochrane z roku 2015) je žiadosť o medzinárodnú ochranu neprípustná, pokiaľ iný členský štát poskytol žiadateľovi postavenie utečenca alebo postavenie osoby s doplnkovou ochranou.

Spory vo veciach samých a prejudiciálne otázky

17 M. S., M. W a G. S. sú štátnymi príslušníkmi tretích krajín, ktorí po získaní postavenia osoby s doplnkovou ochranou v Taliansku, vstúpili v priebehu roka 2017 na územie Írska a podali v ňom žiadosť o medzinárodnú ochranu na International Protection Office (Úrad pre medzinárodnú ochranu, Írsko).

18 Úrad pre medzinárodnú ochranu rozhodnutiami z 1. decembra 2017, 2. februára 2018 a 29. júna 2018 zamietol tieto žiadosti z dôvodu, že dotknutým osobám už bolo priznané postavenie osoby s doplnkovou ochranou v inom členskom štáte, a to v Taliansku.

19 M. S., M. W. a G. S. podali odvolania proti týmto rozhodnutiam na International Protection Appeals Tribunal (Odvolací súd pre žiadosti o medzinárodnú ochranu, Írsko), ktorý ich zamietol rozhodnutiami z 23. mája, 28. septembra a 18. októbra 2018.

20 Žalobcovia vo veci samej podali žalobu na High Court (Vyšší súd, Írsko), ktorou sa domáhali zrušenia týchto rozhodnutí.

- 21 Vnútroštátny súd s odkazom na body 58 a 71 rozsudku z 19. marca 2019, Ibrahim a i. (C-297/17, C-318/17, C-319/17 a C-438/17, EU:C:2019:219), pripomína, že článok 33 ods. 2 písm. a) smernice 2013/32 umožňuje členskému štátu zamietnuť žiadosť o azyl ako neprípustnú, pokiaľ bola žiadateľovi poskytnutá medzinárodná ochrana iným členským štátom, či už ide o postavenie utečenca alebo postavenie osoby s doplnkovou ochranou. V rámci režimu článku 25 ods. 2 písm. a) smernice 2005/85 sa pritom táto možnosť obmedzuje na prípady, keď žiadateľovi poskytol iný členský štát postavenie utečenca.
- 22 Pri uplatnení smernice 2013/32 v spojení s nariadením Dublin III tak žiaden členský štát nie je povinný posúdiť žiadosť o medzinárodnú ochranu, pokiaľ bola doplnková ochrana už poskytnutá v inom členskom štáte.
- 23 Vnútroštátny súd však zdôrazňuje, že Írsko, ktoré sa zúčastnilo na prijímaní a uplatňovaní nariadenia Dublin III, sa rozhodlo nezúčastniť sa na prijímaní a uplatňovaní smernice 2013/32, takže v tomto členskom štáte sa naďalej uplatňuje smernica 2005/85.
- 24 Vnútroštátny súd sa v tomto kontexte v podstate pýta, či v prípade, keď je členský štát viazaný uplatnením smernice 2005/85 v spojení s nariadením Dublin III, sa má článok 25 tejto smernice vykladať v tom zmysle, že bráni právnej úprave tohto členského štátu, podľa ktorej sa žiadosť o medzinárodnú ochranu považuje za neprípustnú, pokiaľ už bola žiadateľovi poskytnutá doplnková ochrana v inom členskom štáte. Uvedený súd sa predovšetkým pýta na dosah dôvodov neprípustnosti stanovených v článku 25 ods. 2 písm. d) a e) uvedenej smernice, najmä pokiaľ ide o výklad pojmu „dotknutý členský štát“, ktorý je uvedený v týchto ustanoveniach.
- 25 Vnútroštátny súd chce okrem toho vedieť, či skutočnosť, že štátny príslušník tretej krajiny, ktorému bolo v prvom členskom štáte priznané postavenie osoby s doplnkovou ochranou, podá žiadosť o medzinárodnú ochranu v druhom členskom štáte, predstavuje zneužitie práv, na základe čoho tento druhý členský štát môže považovať takúto žiadosť za neprípustnú.
- 26 Za týchto podmienok sa High Court (Vyšší súd) rozhodol prerušiť konanie a položiť Súdnemu dvoru nasledujúce prejudiciálne otázky:
- „1. Má sa odkaz na ‚dotknutý členský štát‘, ktorý sa nachádza v článku 25 ods. 2 písm. d) a e) smernice 2005/85, vykladať v tom zmysle, že ide po a) o prvý členský štát, ktorý žiadateľovi o medzinárodnú ochranu poskytol ochranu rovnocennú azylu, alebo po b) o druhý členský štát, ktorému bola predložená následná žiadosť o medzinárodnú ochranu, alebo po c) o ktorýkoľvek z týchto členských štátov?
 2. Ak sa štátnemu príslušníkovi tretej krajiny udelí medzinárodná ochrana vo forme doplnkovej ochrany v prvom členskom štáte a tento štátny príslušník sa presťahuje na územie druhého členského štátu, predstavuje podanie ďalšej žiadosti o medzinárodnú ochranu na území druhého členského štátu také zneužitie práv, v dôsledku ktorého môže druhý členský štát prijať opatrenie stanovujúce, že táto následná žiadosť je neprípustná?
 3. Má sa článok 25 smernice 2005/85 vykladať v tom zmysle, že bráni tomu, aby členský štát, ktorý nie je viazaný [smernicou 2013/32], ale je viazaný nariadením [Dublin III], prijal takú právnu úpravu, o akú ide v prejednávanej veci, ktorá považuje za neprípustnú žiadosť o udelenie azylu štátnemu príslušníkovi tretej krajiny, ktorému bola predtým udelená doplnková ochrana iným členským štátom?“

O prejudiciálnych otázkach

O prvej a tretej otázke

- 27 Svojou prvou a treťou otázkou, ktoré treba preskúmať spoločne, sa vnútroštátny súd v podstate pýta, či sa má článok 25 ods. 2 smernice 2005/85 vykladať v tom zmysle, že bráni právnej úprave členského štátu, v ktorom sa uplatňuje nariadenie Dublin III, ale ktorý nie je viazaný smernicou 2013/32, podľa ktorej sa žiadosť o medzinárodnú ochranu považuje za neprípustnú, pokiaľ má žiadateľ postavenie osoby s doplnkovou ochranou v inom členskom štáte.
- 28 Na úvod treba uviesť, že ako vyplýva z bodov 8, 11 a 12 tohto rozsudku, Írsko sa rozhodlo na jednej strane nezúčastniť sa na prijímaní a uplatňovaní smernice 2013/32, ktorou bola pre členské štáty viazané touto smernicou zrušená smernica 2005/85, a na druhej strane zúčastniť sa na prijímaní a uplatňovaní nariadenia Dublin III, ktoré zrušilo a nahradilo nariadenie Dublin II.
- 29 V dôsledku toho sa v Írsku uplatňuje v oblasti pravidiel týkajúcich sa azylového konania smernica 2005/85 v spojení s nariadením Dublin III.
- 30 Podľa článku 25 ods. 2 smernice 2005/85 členské štáty môžu považovať žiadosť o azyl za neprípustnú v situáciách uvedených v tomto ustanovení.
- 31 Ako vyplýva z bodu 24 tohto rozsudku, vnútroštátny súd sa pýta, či dôvody neprípustnosti uvedené v článku 25 ods. 2 písm. d) a e) smernice 2005/85 umožňujú členskému štátu zamietnuť žiadosť o azyl podanú štátnym príslušníkom tretej krajiny, ktorý predtým získal postavenie osoby s doplnkovou ochranou v inom členskom štáte, ako neprípustnú. Podľa uvedeného súdu ide o takýto prípad, ak pojmy „dotknutý členský štát“ uvedené v týchto ustanoveniach treba vykladať v tom zmysle, že sa môžu týkať členského štátu, ktorý predtým poskytol uvedenému štátnemu príslušníkovi doplnkovú ochranu.
- 32 V tejto súvislosti článok 25 ods. 2 písm. d) smernice 2005/85 uvádza, že členské štáty môžu považovať žiadosť za neprípustnú, ak je žiadateľovi dovolené zostať v „dotknutom členskom štáte“ z nejakého iného dôvodu a v dôsledku toho mu bolo udelené postavenie rovnocenné právam a výhodám postavenia utečenca na základe smernice 2004/83.
- 33 Pokiaľ ide o článok 25 ods. 2 písm. e) tejto smernice, tento článok uvádza, že členské štáty môžu požadovať žiadosť za neprípustnú, ak má žiadateľ povolenie zostať „v dotknutom členskom štáte [na území dotknutého členského štátu – *neoficiálny preklad*]“ z nejakých iných dôvodov, ktoré ho do konca konania o určení postavenia podľa článku 25 ods. 2 písm. d) uvedenej smernice chráni pred navrátením.
- 34 Zatiaľ čo pojmy „iný členský štát“ uvedené v článku 25 ods. 2 písm. a) smernice 2005/85 označujú členský štát, v ktorom bolo žiadateľovi predtým poskytnuté postavenie utečenca, pojmy „dotknutý členský štát“ uvedené v článku 25 ods. 2 písm. d) a e) tejto smernice odkazujú na členský štát, v ktorom je žiadateľovi povolené zostať z iných dôvodov stanovených v týchto posledných uvedených ustanoveniach.
- 35 Ako uviedol generálny advokát v bode 41 svojich návrhov, použitie iných pojmov v článku 25 ods. 2 písm. a) na jednej strane a v článku 25 ods. 2 písm. d) a e) smernice 2005/85 na druhej strane možno vysvetliť tým, že normotvorca Únie mal v úmysle zahrnúť dva rôzne prípady tak, že pojmy „dotknutý členský štát“ nemožno považovať za rovnocenné s pojmom „iný členský štát“.

- 36 Z uvedeného vyplýva, že „dotknutý členský štát“ uvedený v článku 25 ods. 2 písm. d) a e) smernice 2005/85 nemôže označovať členský štát, ktorý predtým poskytol dotknutému žiadateľovi postavenie osoby s doplnkovou ochranou.
- 37 Takýto výklad podporuje kontext, do ktorého patria tieto ustanovenia. Článok 2 písm. k) tejto smernice totiž definuje pojmy „zostať v členskom štáte“ ako zostať na území členského štátu, v ktorom sa podala žiadosť o azyl alebo v ktorom sa táto žiadosť skúma. Ustanovenia článku 25 ods. 2 písm. d) a e) uvedenej smernice pritom konkrétne odkazujú na prípad, keď je žiadateľovi povolené zostať v dotknutom členskom štáte alebo na území dotknutého členského štátu.
- 38 V dôsledku toho, ako v podstate uviedol generálny advokát v bode 44 svojich návrhov, pojem „dotknutý členský štát“ uvedený v článku 25 ods. 2 písm. d) a e) smernice 2005/85 sa vzťahujú na členský štát, v ktorom štátny príslušník tretej krajiny podal žiadosť o azyl a na území ktorého môže ostať z dôvodu, že tento členský štát mu buď predtým priznal postavenie rovnocenné právam a výhodám postavenia utečenca, alebo z dôvodu, že konanie o určení takéhoto postavenia ešte prebieha.
- 39 Z toho vyplýva, že dôvody neprípustnosti uvedené v článku 25 ods. 2 písm. d) a e) tejto smernice neumožňujú členskému štátu zamietnuť ako neprípustnú žiadosť o azyl podanú štátnym príslušníkom tretej krajiny, ktorý predtým získal doplnkovú ochranu v inom členskom štáte.
- 40 Je pravda, že článok 25 smernice 2005/85 vo svojom odseku 1 spresňuje, že dôvody neprípustnosti vymenované v odseku 2 tohto článku dopĺňajú „prípady, v ktorých sa žiadosť neskúma v súlade s ustanoveniami nariadenia [Dublin II]“ a že jeden z týchto dôvodov neskúmania, ktorý je uvedený v článku 16 ods. 1 písm. e) tohto nariadenia, stanovuje, že členský štát zodpovedný za posúdenie žiadosti o azyl podľa uvedeného nariadenia je povinný prijať späť štátneho príslušníka tretej krajiny, ktorého žiadosť o azyl zamietol a ktorý sa bez povolenia nachádza na území iného členského štátu.
- 41 V tejto súvislosti Súdny dvor v rámci uplatnenia smernice 2005/85 v spojení s nariadením Dublin II rozhodol, že článok 25 ods. 2 písm. a) smernice 2005/85 umožňuje zamietnuť žiadosť o azyl ako neprípustnú len vtedy, ak bolo žiadateľovi poskytnuté postavenie utečenca v inom členskom štáte (pozri v tomto zmysle rozsudok z 19. marca 2019, Ibrahim a i., C-297/17, C-318/17, C-319/17 a C-438/17, EU:C:2019:219, body 58 a 71). Členský štát, v ktorom bola podaná žiadosť štátnym príslušníkom tretieho štátu, ktorému bola poskytnutá doplnková ochrana v inom členskom štáte, nemôže teda na základe článku 25 ods. 2 písm. a) smernice 2005/85 zamietnuť túto žiadosť ako neprípustnú. Tento prvý členský štát však môže vždy začať konanie o prijatí späť na základe článku 16 ods. 1 písm. e) nariadenia Dublin II.
- 42 Treba však pripomenúť, že ako vyplýva z bodu 28 tohto rozsudku, Írsko, na ktoré sa naďalej vzťahovala smernica 2005/85, ktorá bola zrušená smernicou 2013/32, sa rozhodlo zúčastniť na prijímaní a uplatnení nariadenia Dublin III, ktoré zrušilo nariadenie Dublin II. Tento členský štát nemožno preto považovať za viazaný smernicou 2013/32 ani nariadením Dublin II.
- 43 Odkaz na nariadenie Dublin II uvedený v článku 25 ods. 1 smernice 2005/85 treba teda chápať ako odkaz na nariadenie Dublin III v súlade s článkom 48 tohto posledného uvedeného nariadenia. Okrem toho podľa tabuľky zhody uvedenej v prílohe II nariadenia Dublin III je dôvod neskúmania, ktorý bol stanovený v článku 16 ods. 1 písm. e) nariadenia Dublin II, v súčasnosti stanovený v článku 18 ods. 1 písm. d) nariadenia Dublin III.
- 44 Pokiaľ ide o uplatnenie dôvodu neposúdenia stanoveného v článku 18 ods. 1 písm. d) nariadenia Dublin III, v rámci uplatnenia smernice 2013/32 v spojení s nariadením Dublin III, Súdny dvor rozhodol, že členský štát nemôže platne dožiadať iný členský štát, aby v rámci postupov vymedzených v tomto nariadení prevzal alebo prijal späť štátneho príslušníka tretej krajiny, ktorý podal žiadosť o medzinárodnú ochranu v prvom z týchto členských štátov, po tom, ako mu bola poskytnutá

doplňková ochrana druhým z týchto členských štátov. V prípade takejto situácie sa totiž normotvorca Únie domnieval, že k zamietnutiu takejto žiadosti o medzinárodnú ochranu by malo dôjsť skôr prostredníctvom rozhodnutia o neprípustnosti podľa článku 33 ods. 2 písm. a) smernice 2013/32 než prostredníctvom rozhodnutia o odovzdaní a neposúdení žiadosti podľa článku 26 nariadenia Dublin III (uznesenie z 5. apríla 2017, Ahmed, C-36/17, EU:C:2017:273, body 39 a 41, ako aj rozsudok z 19. marca 2019, Ibrahim a i., C-297/17, C-318/17, C-319/17 a C-438/17, EU:C:2019:219, body 78 a 79).

- 45 Keďže Írsko nie je viazané smernicou 2013/32, ani nariadením Dublin II, v situácii, v akej bola žiadateľovi o azyl poskytnutá doplňková ochrana v inom členskom štáte, príslušné orgány Írska nemôžu prijať rozhodnutie o neprípustnosti podľa smernice 2013/32, ani začať konanie o prevzatí alebo prijatí späť na základe nariadenia Dublin II, takže tieto orgány majú v zásade povinnosť skúmať žiadosť o azyl.
- 46 Takéto riešenie, aj keby vyplývalo z rozhodnutia Írska neuplatňovať niektoré opatrenia patriace do spoločného európskeho azylového systému, je však v rozpore nielen s logikou tohto systému, ale aj s cieľmi sledovanými smernicou 2005/85 a nariadením Dublin III.
- 47 V tejto súvislosti, ako vyplýva z bodov 41 a 44 tohto rozsudku, sa normotvorca Únie v rámci tak uplatnenia smernice 2005/85 v spojení s nariadením Dublin II, ako aj v rámci smernice 2013/32 a nariadenia Dublin III domnieval, že členský štát nemal povinnosť posúdiť žiadosť o azyl, pokiaľ už žiadateľovi bola poskytnutá doplňková ochrana v inom členskom štáte. Toto konštatovanie sa odráža najmä v odôvodnení 22 smernice 2005/85, podľa ktorého by členské štáty nemali byť povinné preskúmať vecné hľadisko žiadosti o azyl, ak prvá krajina azylu priznala žiadateľovi postavenie utečenca alebo inú dostatočnú ochranu a žiadateľ bude späť poslaný do tejto krajiny.
- 48 V tomto kontexte treba pripomenúť, že zásada vzájomnej dôvery medzi členskými štátmi, na ktorej je založený spoločný európsky azylový systém, má v práve Únie zásadný význam vzhľadom na to, že umožňuje vytvorenie a zachovanie priestoru bez vnútorných hraníc (pozri v tomto zmysle rozsudok z 19. marca 2019, Ibrahim a i., C-297/17, C-318/17, C-319/17 a C-438/17, EU:C:2019:219, bod 84).
- 49 Podľa článku 25 ods. 2 písm. b) a c) smernice 2005/85 pritom členský štát môže zamietnuť ako neprípustnú žiadosť o medzinárodnú ochranu podanú štátnym príslušníkom tretej krajiny, ktorému bola poskytnutá ochrana považovaná za dostatočnú v tretej krajine.
- 50 Za týchto podmienok, ako v podstate uviedol generálny advokát v bode 70 svojich návrhov, uloženie povinnosti Írsku, ktoré je zmluvným štátom nariadenia Dublin III, aby posúdilo žiadosť o medzinárodnú ochranu podanú štátnym príslušníkom tretej krajiny, ktorému bola predtým poskytnutá doplňková ochrana v inom členskom štáte, by nebolo v súlade so skutočnosťou, že by mohlo ako neprípustnú zamietnuť takúto žiadosť podanú štátnym príslušníkom tretej krajiny, ktorému bola poskytnutá ochrana považovaná za dostatočnú v tretej krajine.
- 51 Ako navyše vyplýva z odôvodnenia 6 a článku 1 smernice 2005/85, účelom tejto smernice je stanoviť minimálne štandardy pre konanie členských štátov o priznávaní a odnímaní postavenia utečenca v členských štátoch najmä na účely zamedzovania následných presunov žiadateľov o azyl medzi členskými štátmi, kde by bol takýto presun zapríčinený rozdielmi v právnych rámcoch týchto členských štátov. Pokiaľ ide o nariadenie Dublin III, Súdny dvor rozhodol, že toto nariadenie sa práve snaží predchádzať takýmto pohybom tým, že zavádza jednotné mechanizmy a kritériá týkajúce sa určenia členského štátu zodpovedného za posudzovanie žiadostí o medzinárodnú ochranu (pozri v tomto zmysle rozsudok z 2. apríla 2019, H. a R., C-582/17 a C-583/17, EU:C:2019:280, bod 77, ako aj citovanú judikatúru).

- 52 Ak by členský štát viazaný smernicou 2005/85 a nariadením Dublin III, akým je Írsko, bol povinný posúdiť žiadosti o azyl podané štátnymi príslušníkmi tretích krajín, ktorým už bola poskytnutá doplnková ochrana v inom členskom štáte, táto situácia by mohla nabádať týchto štátnych príslušníkov, aby odcestovali do iných členských štátov, čím by došlo k sekundárnemu pohybu, ktorému má táto smernica a toto nariadenie práve zabrániť (pozri analogicky, pokiaľ ide o nariadenie Dublin III, rozsudok zo 17. marca 2016, *Mirza*, C-695/15 PPU, EU:C:2016:188, bod 52).
- 53 Z uvedeného vyplýva, že keď členské štáty môžu ako neprípustnú zamietnuť žiadosť o azyl, ak je žiadateľovi poskytnutá dostatočná ochrana v tretej krajine, musia mať vzhľadom na kontext a ciele sledované spoločným európskym azylovým systémom *a fortiori* možnosť urobiť tak aj v prípade, keď už bola žiadateľovi priznaná doplnková ochrana v niektorom členskom štáte.
- 54 Vzhľadom na všetky predchádzajúce úvahy treba na prvú a tretiu otázku odpovedať tak, že článok 25 ods. 2 smernice 2005/85 sa má vykladať v tom zmysle, že nebráni právnej úprave členského štátu, v ktorom sa uplatňuje nariadenie Dublin III, ale ktorý nie je viazaný smernicou 2013/32, podľa ktorej sa žiadosť o medzinárodnú ochranu považuje za neprípustnú, pokiaľ má žiadateľ postavenie osoby s doplnkovou ochranou v inom členskom štáte.

O druhej otázke

- 55 S prihliadnutím na odpoveď na prvú a tretiu otázku nie je potrebné odpovedať na druhú otázku.

O trovách

- 56 Vzhľadom na to, že konanie pred Súdny dvorom má vo vzťahu k účastníkom konania vo veci samej incidenčný charakter a bolo začaté v súvislosti s prekážkou postupu v konaní pred vnútroštátnym súdom, o trovách konania rozhodne tento vnútroštátny súd. Iné trovy konania, ktoré vznikli v súvislosti s predložením pripomienok Súdnemu dvoru a nie sú trovami uvedených účastníkov konania, nemôžu byť nahradené.

Z týchto dôvodov Súdny dvor (prvá komora) rozhodol takto:

Článok 25 ods. 2 smernice Rady 2005/85/ES z 1. decembra 2005 o minimálnych štandardoch pre konanie v členských štátoch o priznávaní a odnímaní postavenia utečenca sa má vykladať v tom zmysle, že nebráni právnej úprave členského štátu, v ktorom sa uplatňuje nariadenie Európskeho parlamentu a Rady (EÚ) č. 604/2013 z 26. júna 2013, ktorým sa stanovujú kritériá a mechanizmy na určenie členského štátu zodpovedného za posúdenie žiadosti o medzinárodnú ochranu podanej štátnym príslušníkom tretej krajiny alebo osobou bez štátnej príslušnosti v jednom z členských štátov, ale ktorý nie je viazaný smernicou Európskeho parlamentu a Rady 2013/32/EÚ z 26. júna 2013 o spoločných konaniach o poskytovaní a odnímaní medzinárodnej ochrany, podľa ktorej sa žiadosť o medzinárodnú ochranu považuje za neprípustnú, pokiaľ má žiadateľ postavenie osoby s doplnkovou ochranou v inom členskom štáte.

Podpisy